

Arrest

nr. 94 359 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2012 dient de verzoekende partij, van Braziliaanse nationaliteit, een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner van een Belgische onderdaan in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap te bekomen.

Op 27 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 17 juli 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.01.2012 werd ingediend door:

Naam: S. C. R.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...)

Nationaliteit: Braziliaan

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: Minacu

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Drie mails dd 13.10.2009, 23.12.2009, 15.01.2010: deze mails tonen aan dat betrokkene reeds twee jaar voor de aanvraag contact hadden met elkaar maar deze tonen echter niet aan dat betrokkenen elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

- Foto's dd november 2009, 22.12.2009, 15.01.2010, 16.02.2010: met de meeste recente foto's is aangetoond aan dat betrokkene elkaar reeds twee jaar voor de aanvraag kennen maar deze tonen echter niet aan dat betrokkenen elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat op basis van 'der foto's en drie mails de duurzame en stabiele relatie bewezen is.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 10.1 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), en artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

"Het enig middel van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag, daar de bestreden beslissing binnen de in artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet voorziene termijn werd genomen. De verzoekende partij heeft haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 12 januari 2012 ingediend. De verwerende partij had vanaf dan 6 maanden de tijd om een beslissing te

nemen. De bestreden beslissing werd op 27 juni 2012 genomen en is bijgevolg tijdig. Het tijdstip van kennisgeving doet aan het voorgaande geen afbreuk.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 oktober 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 12 december 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 oktober 2012 opgenomen grond, stelt zij te verwijzen naar haar schrijven van 7 december 2012 naar aanleiding van de vraag tot horen.

2.4.1 Vooreerst merkt de Raad op dat het rechtsplegingsdossier geen *“schrijven van 7 december 2012”* bevat. Gezien de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft dat het een schrijven betreft *“naar aanleiding van de vraag tot horen”*, dient erop gewezen dat, gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden.

2.4.2 De Raad laat gelden dat waar de verzoekende partij het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012 aangrijpt teneinde ter gelegenheid van haar verzoek tot horen schriftelijk te reageren op de argumentatie van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen en tevens het volgende stelt: *“Vermits de stelling uitgedrukt in uw brief - (de beschikking van de Raad van 15 oktober 2012) - de argumentatie van verweerder overneemt, vormt deze brief meteen ook een antwoord op uw stelling”*, het Grondwettelijk Hof in voormeld arrest oordeelde dat artikel 44, 3° van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), dat de mogelijkheid tot het neerleggen van een repliekmemorie afschaft, dient te worden vernietigd. Evenwel stelde het Grondwettelijk Hof dat zij *“de gevolgen [handhaaft] van het voormelde artikel 44, 3°, voor de bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde procedures tot de inwerkingtreding van een nieuwe bepaling en uiterlijk tot 31 december 2012”*. De verzoekende partij kan zich *in casu* aldus (nog) niet dienstig beroepen op de gevolgen van voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof.

2.4.3 Waar de verzoekende partij de Raad er in haar verzoek tot horen van 25 oktober 2012 om verzoekt een prejudiciële vraag te stellen aan zowel het Hof van Justitie van de Europese Unie, als aan het Grondwettelijk Hof, die respectievelijk luiden als volgt:

“Dient artikel 10.1 richtlijn 2004/38/EG, waarbij bepaald wordt dat het verblijfsrecht van een derdelandsonderdaan familielid van een Unieburger, binnen 6 maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld wordt door de afgifte van een document, zo geïnterpreteerd te worden dat, indien de aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden van zulk familielid geweigerd wordt, de beslissing tot weigering meegedeeld wordt aan de vreemdeling binnen een termijn van maximum 6 maanden, of is het voldoende dat de bevoegde overheid zulke beslissing tot weigering neemt binnen voornoemde termijn, en dat de kennisgeving/meedeling van de beslissing aan dit familielid kan plaatsvinden ook nog na de maximumtermijn van 6 maanden?”

en

“Schendt artikel 42, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet, in die zin geïnterpreteerd dat voor een derdelandsonderdaan familielid van een Unieburger, wat een bevoorrechte vreemdeling is, over diens

aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden binnen een termijn van 6 maanden door de minister of zijn gemachtigde een beslissing dient te worden genomen zonder dat binnen deze termijn van deze beslissing aan de vreemdeling kennis dient gegeven te worden, terwijl volgens artikel 10ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor de aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden ingediend door een vreemdeling van gemeen recht binnen de termijn van 6 maanden de beslissing niet alleen dient genomen te worden maar ook betekend (kennis gegeven) dient te worden?”

dient opgemerkt dat deze verzoeken tot prejudiciële vraagstelling van de verzoekende partij dienen te worden verworpen, aangezien deze verzoeken niet -zoals te dezen- in een allerlaatste voor de terechtzitting ontvangen en bijzonder procedurestuk vermogen te worden gedaan, terwijl geen redenen worden opgegeven die zouden doen aanvaarden dat dit verzoek niet reeds eerder mogelijk was (cf. RvS 15 juli 2008, nr. 185.410).

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat, uit wat hierna zal blijken, het antwoord op de prejudiciële vragen daarnaast niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, is de Raad niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Immers wordt gewezen op wat volgt:

In casu diende de verzoekende partij op 12 januari 2012 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner van een Belgische onderdaan in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
[...]*

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit is tenslotte gesteld in de volgende bewoordingen:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG (zie de wetten van 25 april 2007 en 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet) en deze bepaling dient dan ook in het licht hiervan te worden geïnterpreteerd.

Uit artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG volgt dat het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, dient te worden erkend binnen de zes maanden na de aanvraag door middel van “*de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd*”. Er blijkt aldus dat volgens de wil van de Europese wetgever de afgifte van de verblijfskaart is inbegrepen in de voorziene termijn van zes maanden vanaf de aanvraag.

De door de verzoekende partij reeds in haar verzoekschrift naar voor geschoven piste als zou haar een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie dienen te worden afgegeven omdat de bestreden beslissing, – waarbij wordt vastgesteld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie –, haar niet werd betekend binnen de voorziene termijn van zes maanden, kan niet worden gevolgd.

Allereerst dient erop te worden gewezen dat de verwerende partij in huidig voorliggende zaak vaststelde dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Daarnaast stelt de Raad vast dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG, op zichzelf genomen, niet voorziet in een vervaltermijn bij het verstrijken waarvan de beslissing wordt geacht positief te zijn, laat staan dat wordt voorzien in een vervaltermijn die inhoudt dat de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing recht geeft op de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De Belgische wetgever heeft, in artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat “*geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet*”. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij zich op 12 januari 2012 heeft aangeboden bij de administratieve diensten van de stad Roeselare om, in de hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing werd genomen op 27 juni 2012, zijnde binnen de termijn van zes maanden vanaf de aanvraag. Derhalve diende op grond van artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit aan de verzoekende partij niet alsnog de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie te worden afgegeven.

Verder blijkt uit het administratief dossier, alsmede uit de bestreden beslissing zoals bijgebracht door de verzoekende partij, dat de bestreden beslissing nog dezelfde dag werd overgemaakt aan de burgemeester van de stad Roeselare met het oog op betekening ervan aan de verzoekende partij. Overeenkomstig de bijlage 19ter, zijnde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd de verzoekende partij bij de aanvraag ook meegedeeld dat zij “*binnen de zes maanden, (...) [zal] uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend*”. De verzoekende partij had er derhalve minstens kennis van dat zij zich binnen de zes maanden kon aandienen bij de gemeente Roeselare om kennis te nemen van de genomen beslissing. Er blijkt niet dat zij zich voor het verstrijken van zes maanden heeft aangeboden bij de stad Roeselare. Indien zij dit wel had gedaan, had zij nochtans wel degelijk tijdig kennis kunnen nemen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie afhankelijk wordt gemaakt van de vraag of de betrokken vreemdeling zich al dan niet tijdig, binnen de termijn van zes maanden, opnieuw aanbiedt bij de gemeente om kennis te nemen van de genomen beslissing.

Vervolgens wordt volledigheidshalve nog verwezen naar artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet – welke een omzetting vormt van artikel 5.4 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG).

Artikel 10ter, § 2, eerste en vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[...]

Indien na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.

[...]”

De Raad stelt vast dat geen verschillende behandeling kan worden vastgesteld tussen familieleden van een Belg of burger van de Unie enerzijds en familieleden van een verblijfsgerechtigde vreemdeling die geen burger van de Unie is, anderzijds. Zo blijkt dat in artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet eveneens als uitgangspunt wordt genomen dat binnen de termijn van zes maanden in beginsel dient te worden overgegaan tot het nemen van de beslissing én tot het betekenen van deze beslissing, doch dat ook hier de sanctie die erin bestaat dat een verblijfsmachtiging dient te worden verstrekt, enkel geldt indien binnen de termijn van zes maanden na de aanvraag geen enkele beslissing werd “getroffen”.

Er dient te worden vastgesteld dat deze wetsbepaling in overeenstemming is met artikel 5.4 van de richtlijn 2003/86/EG. Deze bepaling luidt immers als volgt:

“Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden.

Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.”

Uit deze bepaling volgt op geen enkele wijze dat de Europese wetgever bij het opstellen van deze richtlijn een sanctie heeft willen verbinden aan het enkele gegeven dat de beslissing niet ter kennis werd gebracht binnen de voorziene termijn waarbinnen, in beginsel, de beslissing dient te worden genomen én betekend. Er is immers enkel sprake van gevolgen wegens het uitblijven van “een beslissing” bij het verstrijken van de bedoelde termijn.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 10ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt zo dan ook uitdrukkelijk aangegeven dat: “Overeenkomstig artikel 5, § 4, derde lid, van de richtlijn voorziet het artikel dat de machtiging tot verblijf moet worden toegekend wanneer er na het verstrijken van de termijn van (9) maanden voor het onderzoek, die eventueel wordt verlengd, geen beslissing werd genomen. In dit verband moet een zeer duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen het ontbreken van een beslissing bij het verstrijken van de termijn van maximum (9) maanden, die het recht op de machtiging tot verblijf als gevolg heeft, en het ontbreken van kennisgeving binnen dezelfde termijn, van een (negatieve) genomen beslissing. Zelfs indien, zoals in de grote meerderheid van de gevallen, de kennisgeving plaatsheeft binnen een zeer korte termijn na de genomen beslissing, kan het gebeuren, hoewel de nodige stappen op tijd zijn gedaan, dat een beslissing genomen binnen de termijn van (9) maanden slechts betekend wordt na het verstrijken van deze termijn, omwille van omstandigheden eigen aan het land van oorsprong van de aanvrager of omwille van, bijvoorbeeld, een adreswijziging van deze laatste. Dit verstrijken van de termijn zal vanzelfsprekend niet leiden tot het recht op machtiging tot verblijf, voor zover wel degelijk een (negatieve) beslissing werd genomen binnen de gestelde termijn.” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 55).

Er dient aldus te worden vastgesteld dat in artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet op dit punt in een gelijkaardige regeling is voorzien als in artikel 42 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij, kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10.1 van de Richtlijn 2004/38/EG, en van artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, niet kan worden aangenomen en geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES